

JÁ

JÁ NEPROHRAJU

autor: Sandy Brygan

Ze souboru Povídky do kabelky
Sandy Brygan

Titul: Já neprohraju
Soubor: Povídky do kabelky (2)
Autor: Sandy Brygan
Obálka knihy: Sandy Brygan
Vydání a publikované verze:
1.elektronické vydání © 2015;
2.elektronické vydání © 2023;
Nakladatel / Vydavatel: Sandy Brygan;
Vydáno na vlastní náklady
Místo a rok vydání: Sveta Jelena, 2023
<https://sandybrygan.blloxo.com>

ÚVODEM

Povídky do kabelky jsou stále rozšiřujícím se souborem krátkých smyšlených příběhů. Co je však dobré podotknout je skutečnost, že v každém z těchto příběhů (v nichž veškerá shoda či podoba jmen, míst a okolností je čistě náhodná) se dokáže mnoho z nás živě vidět.

Stejně tak, jako kterákoliv jiná žena, i devětadvacetiletá Jana Franková touží po troše romantiky a vzrušení, pracovních úspěších, a hlavně, po opětované lásce. Přesto se snaží svůj osmiletý a stereotypní vztah s Danielem Renčem, jemuž trpí

ledacos, udržet. Život jí však nabídne i jiné příležitosti.

Už jste si někdy položili otázku, kam až jsme ochotni zajít pro opětovné získání něčeho, co ztrácíme? A jakou cenu jsme připraveni za to zaplatit?

“Já neprohraju“ vypráví poměrně realistický příběh mladé ženy, která se bude muset vypořádat s několika nepříjemnými životními situacemi. Vžijte se do její role. Sami tak můžete zjistit, zda hrajete na rozum, hrdost či dáte na hlas srdce...

Všechno to začalo docela obyčejným letním dnem. Paprsky slunce mě probudily již kolem osmé hodiny, a to jsem měla nastaveného budíka až na půl devátou. Dan ještě spal. Chvíli jsem ho závistivě pozorovala – tu jeho lhostejnost vůči okolnímu světu, která mě tak rozčilovala. S nadějí, že ho nevzbudím, jsem se vyplížila z ložnice.

U šálku ranní kávy mi mé myšlenky o tomto našem vztahu nedovolily ani přečíst si noviny. Co je to za život, když si dělám obavy z jeho probuzení jen proto, aby na mě zase nehlučel, že jsem ho nenechala ani pořádně vyspat, co si na sebe oblékám do práce, a tak

dále, a tak dále ... Takové ty romantické momenty se vytratily už před nějakými třemi lety. Nyní naše soužití provázel snad už jen silný zvyk na zaběhnuté koleje. Každý den byl stejný. Věděla jsem, že mám jeho, on mě. Když jsme se jeden druhého dotkli, většinou to bylo ve vzteku či nechtěně. O tělesné přitažlivosti už jsme si téměř mohli jen nechat zdát. Na intimnosti docházelo velmi zřídka a takové vzácné momenty byly většinou dohrou našich hádek, snad abychom se vzájemně ujistili, že to má ještě cenu a že v nás ještě zůstává i něco krásného. Veškeré diskuze o dítěti, svatbě nebo jakékoliv normální společné budoucnosti, jež by se činila závazná, nepřípadaly v úvahu.

Vypěstovali jsme a udržovali dokonale chladný, odtažitý, nezdravý vztah.

Představa jeho ukončení po osmi letech mě ale děsila. Nejspíš proto jsem raději trpěla ty jeho věčné telefonáty na záchodě, náhlé odchody, stejně jako i návraty v brzkých ranních hodinách, a přitom všem ještě snášela jeho neoprávněné žárlivé scény.

Před půl rokem jsem získala práci na pozici osobní asistentky soukromého investora, což pro Dana představovalo jeden z nejčastějších podnětů k vyprovokování hádky. No jo, holčička se musí našminkovat, obléct si něco sexy, aby byla správná holka pro všechno – jedna z jeho vět do začátku dne. Pokud se mnou tedy vůbec vstával. Nikdy jsem tomu nerozuměla. Vždyť to byl Dan, kdo mi

o místo sjednal. Šéfoval mi právě Danův bývalý kolega. Nikdy by mne tedy ani nenapadlo si s ním cokoli začít, a myslím, že ani jeho. Ale popravdě, už jsem si na to přítelovo popichování zvykla.

Často jsem si říkala, že ho tak změnilo jeho zaměstnání osobního bodyguarda. Sice to dělával jen příležitostně, bokem, ale ... Možná se v něm za ta léta na stálé pozici realitního makléře nahromadilo tolik stresu, že už zastínil ty světlé stránky osobnosti, do nichž jsem se původně zamilovala. Kdo ví?

Bylo to tu. Ze zvuků vycházejících z vedlejší místnosti jsem mohla usoudit, že se rozhodl vstát z postele. Dala jsem vařit vodu na jeho oblíbený

čaj, na jídelní stůl u okna připravila včera upečenou bábovku a vyčkávala Danovu účast u snídani.

S pohledem na hodinky usedl ke stolu a divil se, že dnes do práce tak nespíchám. Jo, asi už každý uhodl, že jsem do práce dost často utíkala za klidem.

„Mám klienta až na půl jedenáctou, na místě jsem za deset minut.“

„Aha..., kde?“

„V kavárně *Callim*. Pak jdu nafotit byt, a ještě do kanceláře. Nevím, v kolik hodin se dneska vrátím.“

S tichým přikývnutím se zakousl do bábovky a dál se nevyptával. Dopíjela svou kávu a hleděla z okna do ulice, kde se o mou pozornost zasloužil jakýsi muž na protějším

chodníku. Sbíral slečně rozsypaný nákup a ještě se u toho mile usmíval.

„To jsou ty drahé a nekvalitní igelitky!“ pousmála jsem se a natočila tvář k Danovi, který nerozuměl, než se na ty dva také podíval. Copak igelitky! Ve skutečnosti se mi zalíbil ten fakt, že ještě vůbec někdo takový existuje.

„Jano, ale no tak. Teď se chová jako gentleman. Vzápětí slečna zjistí, že mu jde stejně jen o to jediné, oč chlapovi může jít!“ vzal mi veškeré iluze a dál se věnoval snídani.

Ani pak jsem od těch dvou na ulici nedokázala odvrátit zrak. Ten muž se zdál zajímavý, milý. Ještěže je z našeho bytu v přízemí tak dobře vidět, říkala jsem si ...

Dopito. Vstala jsem od stolu, abych omyla hrnek. Zbývalo mi ještě více jak hodina času a rozhodla jsem se tedy dopřát si ještě krátkou relaxační procházku před schůzkou s klientem. Zkontrolovala jsem, zda mám desky s veškerými potřebnými dokumenty, fotoaparát, rozloučila se s Danem a opustila byt.

Užívala jsem si každý krok a každý nádech čerstvého vzduchu v tomto slunečném dni. Brouzdání ulicemi starého města a bez zadaného cíle bylo natolik příjemné, až jsem zatoužila po dovolené. Tak dlouho jsem nikde nebyla. Jela bych k moři, nebo klidně i na hory ... Během posledních let mé volné dny vyplňovaly jen návštěvy po našich známých, maximálně

se zajelo někam k vodě, přičemž si Dan neodpouštěl dlouhé monology o tom, jaká je to nuda.

Alespoň se dnešní ráno odehrálo bez hádek. Jaká škoda, že Dan nebyl ani trochu takový, jako ten muž z ulice. Přemýšlela jsem, kolik žen určitě neodolalo kouzlům takové osobnosti. Možná je to ale skutečně záměr jeho chování. Až do příchodu klienta jsem však „pana tajemného“ nemohla vyhnat z hlavy.

Sezení s žadatelem o půjčku netrvalo příliš dlouho. Ráda jsem si lidi vždy dostatečně připravila předem, abychom se na schůzkách zbytečně nezdržovali všeobecnými dotazy. Vlastně se převážně jednalo spíše už jen o detailní obeznámení klienta

s obsahem návrhu smlouvy. Poté jsme vyrazili nafotit jeho byt.

Přišlo mi až líto, že tato nádherná a prostorná nemovitost se má stát předmětem ručení. Jak jsem tak procházela prosvětlenou místnost po místnosti a pořizovala jejich snímky, uvědomila jsem si, že pánův podrobný výklad o nedávné rekonstrukci téměř nevnímám. Duchem jsem seděla za naším oknem a vybavovala si útržky situace z něj ráno vypozerované. Snažila jsem se soustředit, ale těžko získanou koncentraci se mi zkrátka nedařilo udržet.

Sotva jsem se s ním rozloučila, přišla mi zpráva od šéfa:

„Hotovo? Cekam v kanclu.“

Odepsala jsem, že už jsem na cestě.

Tomáš Rajch byl dosti úspěšný - snad ve všem, co kdy dělal. Ve svých třiceti sedmi letech měl takový majetek, že by mu ho mnozí záviděli. Také si uměl své peníze pěkně užívat, jak se již několikrát dokázalo. Ani nevím, kolikrát si ty holky přivedl už i do kanceláře, přestože ho doma čekala velmi pěkná ženská. V lidech ale vzbuzoval dostatečný respekt, než aby někdo jeho přítelkyni o těch pletkách informoval. Přesto všechno, ve společnosti byl neskutečně oblíbený a musím uznat, že ke mně se choval vždy velmi férově a přátelsky. Zřejmě to bylo také kvůli mému vztahu s Danem.

Právě v období jejich krátkodobé spolupráce – jednalo se jen o několik málo obchodních případů – mi Tomáš

nabídl místo. Ač se ti dva znali už dávno předtím, mému příteli se to vůbec nelíbilo. Dan se vždy cítil v ohrožení, jakmile jsem měla být v užším kontaktu s jeho známými. Já však pracovní místo s nadšením přijala.

Cestou jsem ještě navštívila malé květinářství a stejně tak, jako téměř každé ráno, jsem si udělala radost jednou žlutou růží. Dávala jsem si ji na stůl v kanceláři, neboť jsem si oblíbila tu vůni. Veselá a teplá barva květu mi dodávala optimismu. Zahledená na květinu jsem přestala vnímat okolí, což bylo příčinou menší, leč bolestivé, srážky ...

„Ježíš!“

Vyjekla jsem s upuštěním všeho, co jsem do té doby držela v ruce.

„Tak, ten vám zrovna teď asi moc nepomůže ...“, zaznělo z úst muže, do něhož jsem narazila.

Když jsem ze země sesbírala rozsypané desky, nemohla jsem uvěřit. Znovu jsem se vzpřímila a upravila si zlobivé prameny vlasů. Muž si nemohl nevšimnout, že mě tato událost vyvedla z míry. Byl to on! Další pohled věnoval mé růži:

„Máte ráda žluté?“

„Ano,“ usmála jsem se, „já se moc omlouvám, já ... Nedávala jsem pozor, byla jsem zamyšlená a..., promiňte.“

Dan se jistě pletl. Ne každý chce jen to jedno. Tento muž na mě působil skutečně velmi mile. Co víc, přirozeně. Jeho hnědé, velké oči vypovídaly o upřímnosti, upravené kaštanové vlasy prozrazovaly, jak o sebe dbá, drahý

oblek o vytríbeném vkusu, vřelý úsměv s výrazem v obličeji byly podpisem jeho dostatečného sebevědomí.

„Je to má vina, měl jsem se narodit hezčí, abyste mě nepřehlédla.“

Pravda, rozesmál mě. Ale ani tak jsem nepovažovala za vhodné pouštět se s ním do delšího rozhovoru. Ještě jednou jsem se omluvila a pospíchala za Tomášem. A lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem na „pana tajemného“ nemyslela po zbytek cesty. Znepokojovalo mě, že dokáží takto myslet na někoho jiného, nežli na Dana. Navíc, toho člověka přeci vůbec neznám ...

Po mém příchodu do kanceláře jsem byla příjemně překvapena.

Na stole na mě totiž čekala obálka s odměnou za poslední případ. Odložila jsem si věci, kytku dala do vázy na stole, a přešla do vedlejší místnosti za Tomášem. Poděkovala jsem mu za provizi a následující půlhodinku jsme se věnovali mému dnešnímu případu, který nakonec taktéž schválil.

Mohla jsem tedy být se svou prací opět spokojená. Nejráději bych už pro tento den kanceláře opustila, ale Tomáš mě ještě nezapomněl požádat o připravení několika dalších konceptů smluv.

Konečně jsem se vrátila domů, i s nákupem, a hned mezi dveřmi jsem dostala ukrutný vztek. Dan tu po sobě zanechal zase pěknou spoušť a

výborná nálada se tak v momentě vytratila. Nezbývalo mi tedy nic jiného, než pustit se do úklidu. Teprve po hodině jsem si mohla odpočinout. Tělo mi doslova padlo do křesla, a ani nevím jak, podařilo se mi v něm usnout.

„Ahoj!“ probudil mě Dan svým zvoláním a následným prásknutím dveřmi.

„Ahoj. Zmýlil ses.“

Zatímco jsem se protahovala v křesle a promnula si oči, Dan vešel za mnou do obýváku. V ruce držel láhev červeného vína a nechápavě se na mne podíval.

„V tom muži. Zmýlil ses v něm. Dnes jsem do něj shodou náhod vrazila

na ulici. Byl by dočista v právu, kdyby mi vynadal, ale místo toho se choval zdvořile a ještě se div neomluvil on mně. Je to gentleman, a jistě bych po něm nemusela půl dne uklízet celý byt pokaždé, než jej opustí!“ dodala jsem.

Překvapilo mě, že na tu mou nehodu s mužem nijak nereagoval, za to se mi ale omluvil za ten nepořádek. Tvrdil, že by ho po návratu býval uklidil, ale tak naivní, abych mu to věřila, skutečně nejsem.

Nevím, proč měl tak dobrou náladu. Nejen, že jsem se mu nemusela zpovídat, ale dokonce jsem se dnes nemusela ani starat o večeři. Objednal nám pizzu a když jsem se vrátila z koupelny, na stole plápolal plamen

svíčky, který se odrážel ve sklenicích vína.

Snažila jsem se vyzvědět, co slavíme, nebo spíše, co provedl. Ujišťoval mě ale, že vše je v naprostém pořádku. Čichala jsem čertovinu.

Musím však uznat, večer probíhal v dobré, příjemné náladě. Opravdový strach se dostavil až v posteli, když mě před uložením ke spánku objal a políbil na dobrou noc. To se nestalo už dobré dva měsíce. Zaručeně něco provedl, říkala jsem si a mysl mi zaplavovaly ty nejrůznější myšlenky ...

Lidé si téměř každým dnem příliš připouštějí maličkosti. Vlastně, jen málokdy si uvědomí, co je skutečně důležité. Jaký smysl má život? Proč umíme milovat? Proč umíme ublížit? Zeptejte se sami sebe. Znáte odpovědi? Nevěřím, že ano. Ani já je neznám. Jedno však vím.

Zmiňuji zde velmi zvláštní druh, který sám sobě šlape po štěstí. To hezké, čeho nám na světě stále ubývá, dokáží lidé zničit během krátké chvíličky. Problém je však zejména v tom, že člověk nejčastěji neničí jen to “své“, neboť mývá klamný pocit, že všechno může být jeho.

Pokud ale umíme milovat, měli bychom být schopni rozeznat emoce, a to nejen naše, nýbrž i druhých. Tím chci říci, že bychom si měli umět připustit, že nemůžeme hledět jen na to, jak se cítíme my.

Jestliže pak jedinec nabyde dojmu, že někoho může ovládat, vlastnit jej, anebo dokonce je ... Takový člověk nemiluje, a ani nezná smysl života. Takový už jen ubližuje. Každý z nich by však měl být obeznámen s možností, že může nejvíce ublížit právě i v okamžiku, kdy nebude chtít, stejně jako tam, kde nebude chtít.

V této povídce jsem chtěla poukázat na opomíjenou skutečnost, že i hrdost nás dokáže nemálo ovlivnit. Pokud je

však srdce na správném místě, rozum by měl svolit a hrdost ustoupit. A nejen pro rozvoj našeho štěstí, ale především proto, abychom neubližovali – sobě, jiným, okolnímu světu ...

Sandy Brygan.

Veškerá možná podobnost je čistě náhodná. Příběh, všechna jména, postavy a události zobrazené v této inscenaci jsou fiktivní. Žádná identifikace se skutečnými osobami (živými nebo zesnulými), místy, budovami a produkty není úmyslná a ani by neměla být vyvozována.

Předchozí vydání:

PLÁN OBCHODNÍKA

ze souboru
Povídky do kabelky

Copyright © 2.vydání; Já neprohraju –
Povídky do kabelky 2; autor: Sandy
Brygan

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace, ani její celek, nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředky, včetně fotokopírování, nahrávání nebo jiných elektronických nebo mechanických metod, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou případů povolených autorským zákonem.

V případě žádostí o povolení kontaktujte vydavatele/autora.

SANDY BRYGAN

JÁ NEPROHRAJU

POVÍDKY DO KABELKY 2

Stejně tak, jako kterákoliv jiná žena, i Jana
touží po troše romantiky a vzrušení,
pracovních úspěších, a hlavně, po opětované lásce.
Přesto se snaží její osmiletý a stereotypní
vztah s Danielem, jemuž trpí ledacos, udržet.

Kam až jsme ochotni zajít pro opětovné získání
něčeho, co ztrácíme? A jakou cenu jsme připraveni za to zaplatit?

Kniha není vhodná pro osoby mladší 18 let.

ISBN 978-953-50832-4-5

SVETA JELENA, 2023 © SANDY BRYGAN
VYDÁNO NA VLASTNÍ NÁKLADY